

El Tribunal Suprem (TS) ha posat fi al litigi sobre la jurisdicció de les illes Formigues, situades a la Costa Brava, davant dels termes municipals de Palamós i Palafrugell (Baix Empordà).

Així, ha rebutjat la pretensió de Palamós i ha decidit que els setze illots es reparteixin entre les dues localitats, l'illa Gran i els illots propers a Palamós, i la resta a Palafrugell. El tribunal s'ha basat en un document públic, la Concòrdia del 1717, i confirma la decisió salomònica de la Generalitat del 2009 i la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 2011 que la va ratificar.

Les illes Formigues estan situades davant la costa de Calella de Palafrugell, de la Punta Canet i del cap Planes, a una distància d'entre 800 i 1.500 metres. Són propietat de l'Estat i les formen un conjunt de setze illots amb una superfície total de 3.116,6 metres quadrats. Però durant els darrers anys, aquest minúscul arxipèlag ha estat objecte d'un continu estira-i-arrotonsa entre Palafrugell i Palamós.

El juny del 2009 la Generalitat va adoptar una decisió salomònica per posar fi al litigi, repartint la delimitació entre els dos municipis. La proposta recollia que Palafrugell tindria 1.627,8 metres quadrats i un total d'onze illots, i Palamós 1.488,8, comptant l'Illa Gran i quatre illots més.

El motiu de la disputa ha estat la decisió sobre el terme municipal en el qual s'havia d'incloure el conjunt. D'ençà que l'any 2006, Palamós i Mont-ras van acordar que les illes passarien a ser terme del primer municipi, Palafrugell va alçar la veu i va reclamar que les illes Formigues també s'havien d'incloure també dins dels seus límits municipals.

Durant el 2007 i el 2008, els consistoris van aportar documentació sobre la jurisdicció de les illes, i l'assumpte va passar pels plens municipals. Mentre que Palamós defensava que tot l'àmbit s'havia d'incloure al seu terme, Palafrugell no s'oposava a que les illes Formigues es compartissin. La documentació que va aportar un o altre municipi es remuntava, fins i tot, a l'època medieval (amb documents del segle XV).

La comissió de delimitació territorial va resoldre adoptar una decisió salomònica i va concloure que els illots pertanyen tant a un com a l'altre municipi. L'acord de la comissió es va adoptar amb gairebé la unanimitat de tots els membres (només hi van haver dues abstencions).

Per això, el Departament de Governació va resoldre que la seva jurisdicció sigui compartida, tenint en compte que la gestió conjunta no suposarà grans entrebancs per un espai "on a curt i a mitjà termini no s'hi pot fer res". Per adoptar la resolució, també s'ha estudiat l'impacte econòmic que les llicències per practicar activitats subaquàtiques podrien tenir sobre un o altre municipi.

L'acord indicava que Palamós tindria dins el seu terme 1.488,8 metres quadrats, que corresponen a l'Illa Gran i a quatre illots propers. I Palafrugell tindria dins el seu terme 1.627,8 metres quadrats, que corresponen a sa Planassa, sa Corba, l'escull Llagoster i els esculls de Fora.

Palamós considera que el document del 1717 no parlava del domini i propietat de les illes, sinó sobre els seus usos, i va aportar altres documents que suposadament acreditaven que les illes eren palamosines. Però el Suprem, el TSJC i la Generalitat van donar molta més validesa al pacte acordat davant de notari del 1717 que a les altres documentacions.